

Загадка 622 номера

КУПИТИ

Одного грудневого ранку на підлозі в номері 622 розкішного готелю в швейцарських Альпах знаходять труп. Поліції так і не вдається розкрити справу, а з плином часу чимало людей забуло про те, що сталося.

Через багато років письменник Жоель Діккер приїжджає в той самий готель, щоб оговтатися від розриву стосунків. Він навіть не уявляє, що закінчить розслідувати давній злочин, та ще й не сам: Скарлетт, прекрасна гостя й письменниця-початківка, що зупинилась у сусідньому номері, буде супроводжувати його в пошуку, а також намагатиметься збагнути, як написати хорошу книжку.

Що сталося тієї ночі? Відповідь на це питання знайдемо в цьому диявольському детективі, побудованому з точністю швейцарського годинника. Жоель Діккер нарешті приводить нас до рідної країни, щоб розповісти про розслідування, яке поєднує любовний трикутник, ігри з владою, зради і заздрість у не такій вже спокійній Швейцарії, де правда сильно відрізняється від усього, що ми собі уявляли.

День убивства

(Неділя, 16 грудня)

Була шоста тридцять ранку. Готель «Палас де Верб'є» огортала пітьма. Надворі стояла ще темна ніч, ішов рясний сніг.

На сьомому поверсі відчинилися двері ліфта. З'явився готельний службовець зі сніданком на таці й попрямував до номера 622.

Підійшовши до кімнати, він зауважив, що двері прочинені. Зі шпарини цідилося світло. Він назвався, та не отримав ніякої відповіді. Урешті дозволив собі увійти, припустивши, що двері навмисне відчинені для нього. Те, що там побачив, змусило його зойкнути. Він утік, щоб підняти на ноги колег і покликати на поміч.

Мірою того, як новина поширилася готелем, на всіх поверхах спалахнуло світло.

На підлозі номера 622 лежав труп.

Частина перша

Перед убивством

Розділ 1

Мов грім з ясного неба

Коли на початку літа 2018 року я подався в «Палас де Верб'є», престижний готель у швейцарських Альпах, то навіть уявити не міг, що впродовж усього відпочинку розкриватиму вбивство, яке давно сталося у цьому закладі.

Перебування в тому готелі мало послужити цілющим перепочинком поміж двома невеликими особистими катаклізмами, що спіткали мене в житті. Та перш ніж розповісти про те, що сталося того літа, мушу повернутися до початку цієї історії — до смерті мого видавця, Бернара де

Фаллуа.

Бернар де Фаллуа був людиною, якій я завдячував усім.

Завдяки йому я зазнав успіху й прославився.

Завдяки йому мене назвали письменником.

Завдяки йому мене читали.

Коли я зустрів його, то був автором, якого ще ніколи не публікували: він зробив із мене письменника, якого читають у всьому світі. Бернар, який скидався на елегантного патріарха, був одною з чільних постатей у видавничому світі Франції. А для мене — наставником та ще й, хоч поділяло нас шістдесят років, великим другом.

Бернар помер у січні 2018-го, на дев'яносто другому році життя, і я відреагував на його смерть, як учинив би кожен письменник: заходився писати про нього книгу. Цьому ділу я віддався всім тілом і душею, замкнувшись удома в кабінеті на проспекті Альфреда Бертрана у кварталі Шампель у Женеві.

Як завжди в період творчості, я терпів коло себе єдину людину, мою секретарку Деніз. Вона була тією доброю феєю, яка опікувалася мною. Завжди в доброму гуморі, Деніз організовувала розклад мого дня, перебирала й сортувала листи від читачів, перечитувала і правила те, що я написав. Попутно вона наповнювала холодильник і варила для мене каву. І, нарешті, виконувала обов'язки суднового лікаря, бо заходила до мого кабінету, мов на борт корабля, що прибув після нескінченної мандрівки, даючи мені численні поради для зміцнення здоров'я.

— Покиньте цю кімнату! — чемно веліла вона. — Прогуляйтеся парком, провітріть мізки. Уже цілі години минули, як ви сидите в чотирьох стінах!

— Я ж уже бігав сьогодні вранці, — нагадував я їй.

— Вам треба насичувати мозок киснем через регулярні проміжки часу!
— наполягала вона.

Це був майже щоденний ритуал: я скорявся й виходив на балкон кабінету. Наповнював легені, кілька разів вдихаючи холодне лютневе повітря, а потім, із викликом кинувши на неї пустотливий погляд, запалював цигарку. Вона протестувала і приголомшено казала:

— Знаєте, Жоелю, я не спорожнятиму вашої попільнички. Тоді ви зрозумієте, що курите.

Усі ці дні я змушував себе до одноманітного чернецького життя, що наставало, коли я писав, і складалося з трьох незалежних етапів: встати вранці, побігати, а потім писати аж до вечора. Отак, непрямим чином завдяки цій книжці, я запізнався зі Слоан. Слоан — моя нова сусідка зі сходового майданчика. Вона нещодавно перебралася сюди, й відтоді всі мешканці будинку тільки про неї й балакали. Мені не випадало нагоди побачити її. Аж до того ранку, коли, повернувшись після щоденних спортивних вправ, зустрів її вперше. Вона теж поверталася після ранкової пробіжки, і ми разом увійшли до під'їзду. Я відразу зрозумів, чому вона зажила такої одностайної думки поміж нашими сусідами: то була молода жінка приголомшливої вроди. Ми обмежилися чемними вітаннями та й зникли кожне у своєму помешканні. Опинившись за дверми, я так і лишився з роззявленим ротом. Та коротка зустріч змусила мене навіть трохи закохатися.

Незабаром у голові в мене була тільки одна думка: як познайомитися зі Слоан.

Перший підхід я спробував здійснити, скориставшись ранковою пробіжкою. Слоан бігала майже щодня, проте визначеного розкладу не мала. Я цілими годинами вештався в парку «Бертран», відчайдушно намагаючись зустріти її.

Потім зненацька бачив, як вона біжить алеєю. Загалом я нездатний був її зупинити, тож ішов до будинку і чекав коло під'їзду. Порпався в поштовій скриньці, вдаючи, ніби дістаю кореспонденцію, коли повз мене снували сусіди, аж ось приходила вона. Минала мене, усміхалась, я танув від того і губився: поки надумувався сказати їй щось розумне, вона вже зникала у своєму помешканні. Про Слоан розповіла мені все мадам Арманда, доглядачка нашого будинку: що вона педіатр, по матері англійка, батько в неї адвокат, два роки вона була заміжня, та щось не склалося. Працювала в університетській клініці Женеві і чергувала то вдень, то вночі, тим-то я й не міг розібратися в розкладі її дня.

Після невдачі з біганиною я вирішив змінити метод: доручив Деніз наглядати крізь замкову шпарину і сповіщати мені, коли вона побачить Слоан. Почувши вигук Деніз («Вона виходить з хати!»), я вискакував із кабінету гарно вбраний і покроплений парфумами і теж з'являвся на сходовому майданчику, наче то був такий збіг обставин. Але наші стосунки зводилися до обміну привітаннями. Зазвичай вона спускалася пішки, що унеможлиблювало будь-яку розмову.

Я йшов за нею слідом, але що з того виходило? Вона опинялася надворі й зникала. Зрідка бувало так, що Слоан заходила в ліфт, але мені відбирало мову, і в кабіні залягала бентежна тиша. Потім я, спіймавши облизня, підіймався до свого помешкання.

— То що? — питалася Деніз.

— Та нічого, — понуро зітхав я.

— Ох і невдаха ви, Жоелю! Та зробіть бодай одне зусилля!

— Знаєте, я трохи соромлюся, - пояснював я.

— Ой, облиште ці балачки! Під час телевізійних передач у вас такий упевнений вигляд.

— Бо той письменник, той Жоель, якого ви бачите в телевізорі, зовсім інша людина.

— Послухайте, Жоелю, тут немає нічого складного: ви дзвоните в її двері, вручаєте квіти і запрошуєте на вечерю. Вам ліньки сходити до квіткової крамниці? Хочете, я піду?

Потім був той квітневий вечір у женеvській опері, куди я подався самотою подивитися «Лебедине озеро». І ось, вийшовши під час антракту викурити цигарку, я раптом натрапив на неї. Ми перекинулися кількома словами, і, коли вже пролунав дзвінок, закликаючи глядачів до зали, вона запропонувала мені випити по чарчині після балету. Ми подалися до кав'ярні «Ремор», що була поблизу. Отак Слоан увійшла в моє життя.

Рекомендована література

Буде боляче. Таємні
щоденники
лікаря-ординатора

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ